

ἀπομείνεσμα τό, Πελοπν. (Μάν.) ἀπομενέσματα τά, Μακεδ. (Θεσσαλον.)

Ἐκ τοῦ ἀορ. ἀπόμεινα τοῦ ρ. ἀπομένω. Ὁ τύπ. ἀπομενέσματα κατ' ἐπίδρασιν τοῦ ἐνεστ. ἀπομένω. Ἀπομεινάδι 1, ὁ ἰδ.

***ἀπομελέτητα** ἐπίρρ. ἀπομελέτετα Πόντ. (Ἱμερ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀπομελέτης.

Ἄνευ φροντίδος, ἀμερίμνω: Ἀπομελέτετα στέκω. Συνών. ἀμερίμνα, ἀνοϊαστα 1, ξένοϊαστα.

ἀπομελετώ Πόντ. (Ἱμερ. Κερασ. Σάντ. κ.ά.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ρ. μελετώ.

1) Παραιτοῦμαι τοῦ σκοποῦ μου, μετανοῶ Πόντ. (Κερασ. Σάντ.) 2) Παύω νὰ μεριμνῶ διὰ τι, ἡσυχάζω Πόντ. (Ἱμερ.): Στείλο με γράμμα ὡς ἀπομελετῶ.

ἀπόμελη ἡ, Χίος (Βολισσ.)

Ἐκ τοῦ μεταγν. οὐσ. ἀπόμελι.

Ὑπόλειμμα μέλιτος ἀπὸ τῶν κηρηθρῶν μετὰ τὴν διὰ τῆς ἐκθλίψεως ἀποστράγγισιν τῇ βοηθείᾳ χλιαροῦ ὕδατος λαμβανόμενον.

ἀπομενίσκω ἀμάρτ. ἵπομενίσκω Κύπρ. ἵπομεινίσκω Κύπρ. (Γερμασ.) ἀπομ'νίσκω Ἡπ. Θράκ. (Τσόρλ.) — Λεξ. Αἰν. ἀπομ'νίσκου Ἡπ. (Ζαγόρ.) Μακεδ. (Καστορ.) ἵπομ'νίσκω Θράκ. (Σαρεκκλ.) Α.Ρουμελ. (Σωζόπ.) Μακεδ. (Γκιουβ.) Καππ. (Ἄνακ. Ἀραβάν.) Προπ. (Ἀρτάκ.) ἵπομ'νίσκω Καππ. (Σιλ. Φλογ.) ἵπομ'νίσκω Θράκ. (Βιζ. Σαρεκκλ.) ἀπομίσκω Θράκ. ἀπομίσκου Θράκ. (Αἰν.) ἵπομίσκω Χηλ. ἵπομίσκω Καππ. (Φερτ.) ἵπομίσκου Καππ. (Μαλακ.) ἵπομίζου Καππ. (Μαλακ.) ἵπομίζου Καππ. (Μαλακ.) ἵπομίζου Καππ. (Μαλακ.) ἵπομεινίσκω Καππ. (Γούρτον.) Ἄορ. ἀπόμ'νηκα Καππ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ρ. μενίσκω, παρ' ὃ καὶ μενίσκω, περὶ ὧν ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1,300 καὶ Γ'Αναγνωστόπ. Λεξικογρ. Ἀρχ. 6 (1923) 81 κέξ. Τύπ. ἀπομεινίσκω καὶ παρὰ Μαχαιρ. 1,2 (ἐκδ. R.Dawkins). Ὁ τύπ. ἵπομίζου ἔχει τὸ ξ ἐξ ἀντιμεταθέσεως τοῦ σ κ καθὼς καὶ φσογγᾶτο < σφογγᾶτο. Ὁ ἀορ. ἀπόμ'νηκα ἔκ τοῦ ἀμαρτ. ἀπομεινίηκα (διὰ τῶν τύπ. τοῦ πληθ. ἀριθμ., ἐν οἷς ἡ συλλαβὴ μεῖ εἶναι ἄτονος) σχηματισθέντος κατὰ τὸν παθ. ἀορ. διὰ τὴν ἀμτβ. σημ. Ὡς ἀορ. τοῦ ρ. εὐχρηστος πολλαχοῦ ὁ τοῦ ἀπομένω.

1) Ὑπολείπομαι, καταλείπομαι ἐνθ' ἂν.: Μὴ τοῦ καθαρίης τοῦ μῆλον, ἅμα βγάλ'ς μ πέτσα, τί ἀπομ'νίσκ'; Ζαγόρ. Δὲ πεμ'νίσκει φαγεῖ 'ς τὸ πιάττο Σαρεκκλ. Πέμ'καμ' τρεῖς πὲ τοῖ δέκα αὐτόθ. Φεύγουν τοῦ χειμῶνα οὐόλοι 'ς τὴ Σαλονίκη καὶ ἀπομ'νίσκου μόναχους Καστορ. || Ἄσμ.

Δώνου ἀὴν καλαμζὰ φωτὶα κ' ἡ ρίζα ἀης πομ'νίσκει Σωζόπ.

Ἀθάνατον τὸν ἔκαμεν, μὰ τὴν πεθανίσκει, ψυχὴ πάει 'ς τοὺς οὐρανοὺς, τὸ σῶμα ἵπομεινίσκει Κύπρ.

Χάθη καὶ μία πεθερὰ μὲ δεκαοχτὼ νυφάδες καὶ μία νύφη ἀπόμ'νηκε ἀπὸ τὴν συντροφιά της Καππ. 2) Μένω ὀπίσω, δὲν προχωρῶ, καθυστερῶ Ἡπ. (Ζαγόρ.) κ.ά.: Αὐτὴ ἡ γίδα οὐλο καὶ ἀπομ'νίσκ'. 3) Μένω εἰς τινα κατάστασιν Θράκ. (Σαρεκκλ.) Χηλ. κ.ά.: Ἔτσ' πόμ'κα ξερός Σαρεκκλ. || Ἄσμ.

Τὰ χίλια παίρν' ἡ μάνα μου, τὰ χίλια ἡ ἀδερφή μου, κ' ἐγὼ ἡ καημένη Μαυριανὴ μὲ τὴ ντροπὴ ἵπομίσκω Χηλ. 4) Μένω, παραμένω που, οἶον πρὸς διανυκτέρευσιν Θράκ. (Αἰν. Βιζ. Σαρεκκλ.) κ.ά.: Πόψα θὰ πομειν'ς σὲ μᾶς. — Α, ὅζ', δὲ πομ'νίσκω Σαρεκκλ. Νὰ ἀπομεινίσκω 'ς αὐτὸ

τὸ χονδριὸ ἓνα βράδ'. — Ἀπομ'νίσκουμι, εἶπι τοῦ πιδὶ (ἐκ παραμυθ.) Αἰν. || Παροιμ. Λόγια ἄσκημα, γρόσια κάλπηκα 'ς τὸν νοικοκύρι ἀπομίσκουν (ὅτι αἱ ὕβρεις δὲν βλάπτουν τὸν ὑβριζόμενον, ἀλλὰ χαρακτηρίζουν τὸν ὑβρίζοντα) Θράκ. Ἡ κακειὰ πληγὴ γιανίσκει, μὰ ὁ κακὸς λόγος πεμ'νίσκει (ὅτι ἡ γενομένη ἐξ ὑβριστῶν οὐδέποτε ἐξαλείφεται) Βιζ. Κεῖνος ποῦ δουλεύει νησιτικὸς δὲ ὁμ'νίσκει (ὅτι ὁ φιλόπονος οὐδέποτε στερεῖται τῶν ἀναγκαίων) Σαρεκκλ. 5) Περιμένω, ἀναμένω Κύπρ. (Γερμασ. κ.ά.): Ἐν μοῦ ἵπομεινίσκει νὰ πάω τὸ ἐγὼ μαζὶν του Γερμασ. Γιατί νὰ φεύγης κάθε πωρὸν τῶν νὰ μὲν ἵπομεινίσκῃς νὰ μπουκ-κῶνῶμεν τὸ ὕστερα νὰ βκαίν-νῃς ὅξω; Κύπρ. || Ἄσμ.

Ὁ παῖδιος ποῦ τὴν ἀπαῖ παπ-πέξω ἵπομεινίσκει Κύπρ.

Πβ. ἀπομεινέσκω, ἀπομένω.

ἀπομένσιμον τό, Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπομένω.

Τὸ νὰ μένη τις ὀπίσω.

ἀπομένω σύννηθ. καὶ Καππ. (Σινασσ. κ.ά.) Πόντ. (Ἀμισ. Ἱμερ. Ἱνέπ. Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) ἀπομένον βόρ. ἰδιώμ. ἵπομένω πολλαχ. καὶ Πόντ. ἵπομένον Λυκ. (Λιβύσσ.) Ἄορ. ἀπόμνηκα Ἡπ. Χίος ἀπέμ'κα Θράκ. (Σαρεκκλ.) ἀπόμ'κα Α.Ρουμελ. (Φιλιππούπ.) Θράκ. (Σαρεκκλ.) Μακεδ. (Καστορ.) Τῆν. ἐπόμνηκα Πόντ. (Τραπ.) ἐπόμνηκα Πόντ. (Τραπ.) Μετοχ. ἐνεργ. αἰτιατ. ἀπομεινίσα Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Μετοχ. παθ. ἀπομεινίμενος Πελοπν. (Λακων.) κ.ά. ἀπομεινισμένος Πελοπν. (Λακων.) ἀπομεινισμένος Πελοπν. (Μάν.) ἵπομεινισμένος Εὐβ. (Κάρυστ. Κονίστρ. κ.ά.) ἵπομεινισμένους Εὐβ. (Στρόπον.)

Τὸ ἀρχ. ἀπομένω. Εἰς τὴν σημασιολογικὴν ἐξέλιξιν ἐπέδρασεν ἐνιαχοῦ καὶ τὸ ἀρχ. ὑπομένω. Πβ. Γ'Αναγνωστόπ. ἐν Ἀθηνᾶ 36 (1924) 80.

1) Ὑπολείπομαι, καταλείπομαι σύννηθ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.): Τριάντα τυρόπιτες ἔκαμα καὶ δὲν ἀπόμεινε κάμμι. Ἀπὸ τὰ ἐννεὰ παιδιὰ μοῦ ἀπόμειναν τὰ πέντε. Τίποτε δὲν ἀπόμεινε ἀπὸ τὴν περιουσία του. Ἐλείωσε ἀπὸ τὴν ἀρρώστια, δὲν ἀπόμεινε ὁ μισὸς τῆ ἀπόμεινε πετοὶ καὶ κόκκαλο. Ἐφυγε τὸ καράβι καὶ ἀπόμεινα ἐδῶ. Πῆγε ὅλο τὸ ὕφασμα, δὲν ἀπόμεινε ρούπι σύννηθ. Τὰ ἀπομεινισμένα οὐκα τὰ λέγε ἀπόμνηκα Πελοπν. (Μάν.) Ἦτανε ἵπομεινισμένο Εὐβ. (Κάρυστ.) Τὴν ἀπομεινισμένη πῆρες; Πελοπν. (Λακων.) Τὸ ἀπομεινισμένο μοῦ ὄψεκε αὐτόθ. Τιδὲν κ' ἐπόμεινε Κερασ. Ὀλίγον φαεῖν καὶ ἄλλο ἐπέμ'νεν Σάντ. Χαλδ. κ.ά. Κάνεις κ' ἐπέμ'νε 'ς σ' ὁσπὶτ' Κοτύωρ. Χαλδ. Ἐσῆβεν ὅλος ὁ δράκων ἀπέσ' καὶ τ' οὐράδ' μόνον ἐπόμεικεν ὀξωκὰ Τραπ. Τὸ φαεῖ ἐμὶδὸ ἐπόμεινε Ὁφ. || Φρ. Νὰ πομεινίη τ' ὄνομά μου (νὰ ὑπολειφθῇ περὶ ἐμοῦ καλὴ φήμη) Κίμωλ. Ἐν ἡμπορεῖ νὰ πομεινίη ὁ λόγος του πίσω (δὲν ἐδέχετο νὰ μείνῃ ἀνεκτέλεστος ἡ ἐντολή του) Σίφν. Ποδάρι ἡ κόκκαλο νὰ μὴν ἀπομεινίη ἀπὸ σένα! (ἀρὰ) Μακεδ. (Θεσσαλον.) || Φρ. Δὲν ἐπόμεινε μῦτι (οὐδεὶς ἀπέμεινε) Ἡμερολ. Μεγάλ. Ἑλλάδ. 1926 σ. 201. Ἐπόμ'νε σὰ δαυλὸς μονάχος (ὑπελείφθη μόνος ἀποθανόντων τῶν οἰκείων του) Τῆν. (Κώμ.) Τρίχα ἐπέμεινε (τριχὸς διάστημα ὑπελείφθη, παρὰ τριχα) Κερασ. Ποδάρι δὲν ἀπόμεινε (οὐδὲν ὑπελείφθη. Ἐπὶ παντελοῦς καταστροφῆς) ΝΠολίτ. Παροιμ. 2,390. Ρονθούνη δὲν ἀπόμεινε (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Πελοπν. (Κορινθ.) Ποῦ νὰ μὴν πομεινίης! (νὰ χαθῇ, νὰ μὴν ὑπάρχῃς! Ἀρὰ) Θράκ. (Σαρεκκλ.) Καὶ 'ς τὸν ἀπομεινισά σου! (εὐχὴ κατὰ τὸν γάμον ἐνὸς τῶν τέκνων) Νάξ. (Ἀπύρανθ.) || Παροιμ. Ὁ Θεὸς κορώνας νὰ

ἔκουεν, ὅς σὸν κόσμον ἄλογα κ' ἰθὺς ἐπεμείναν (ἐπὶ ἀπραγμα-
τοποιήτων εὐχῶν ἢ ἀρῶν) Πόντ.

Ὅλα τὰ πουλλὰ μισσεύουν | κ' οἱ σπουργίτες ἀπομένουν
(ἐπὶ νωθρῶν καὶ ἀνικάνων, οἱ ὅποιοι διστάζουν νὰ ἀπο-
δημήσουν πρὸς βελτίωσιν τῆς τύχης των) Κρήτ. || Ἄσμ.

Δὲν κλαίω πῶς ἐπέθανα καὶ ὁ κόσμος ἀποθαίνει,
μόν' κλαίω τὴ γυναῖκα μου, γιὰτὶ μικρὴ πομένει
Τῆλ. 2) Μένω ὀπίσω, δὲν προχωρῶ μετὰ τῶν ἄλλων,
ὕστερῳ πολλαχ. καὶ Καππ. Πόντ. (Τραπ. Χαλδ. κ.ά.):
'Επόμεινα γὰρ κ' ἐξεπεράσατέ με Κρήτ. Ἐπαδὰ δὲ πομείνω
γὰρ καὶ πηαίνετε σεῖς αὐτόθι. Μ' πομείναν δὲ πρόβατα καὶ
τὰ χασα Εὐβ. (Στρόπον.) Τὸ παιδὶν ἐπέμ' νεν ἄσ' οὐλὶς ὀπίσ'
Τραπ. Χαλδ. || Παροιμ. Πολλὰ πῆ τρέδ' ὀπίσ' ἀπομέν'
(ὁποῖος βιάζεται σκοντάφτει) Πόντ. || Ἄσμ.

Τέσσερα ζάλα πάω μπρὸς καὶ δὲ πομένω πίσω
Τῆλ. 3) Μένω ἐνεός, κατάπληκτος, οἶονεὶ λιπόθυμος
κττ. πολλαχ. καὶ Πόντ. (Χαλδ.): Τὸν εἶδα καὶ ἀπόμεινα
πολλαχ. Αὐτοὶ ἦρθαν καὶ κιτρίνισαν καὶ ἀπόμειναν καὶ δὲν
ἤξεραν τί νὰ ποῦν Ἡπ. Οὐλ' δὲν ἀπομείναν Λέσβ. Τοῦ δ' ὠσε
μὴ μπουναὶ ὅς τὸ λαγγόνι π' ἀπ' τὸν πόνο ἀπόμ'νε Σκυρ.
|| Φρ. Ἐρθεν κ' ἐπέμ' νεν (ἔμεινεν ἄφωνος ἔνεκα ἐκπλήξεως)
Χαλδ. || Παροιμ. Ἀπόμεινε σὰν νὰ τοῦ φαγεν ὁ γάδαρος
τὸ ψωμί (ἐπὶ τῶν ἐκπεπληγμένων ἐπὶ τινὶ συμβάντι)
ΝΠολίτ. Παροιμ. 2,387. 4) Μένω ἀκίνητος, σταματῶ
(α) Ἐπὶ τοῦ νοῦ πρὸς δῆλωσιν καταπλήξεως Ἡπ. Κρήτ.
Μεγίστ. Σκυρ.: Νὰ τόνε δῆς καὶ ν' ἀπομείν' ὁ νοῦς σου
Κρήτ. Μ' ἀπόμ'νε ὁ νοῦς μου Ἡπ. || Φρ. Ὅπ' δὲν τὰ
μάτια της, ὁ νοῦς της ἀπομένει (ἐπὶ νεάνιδος εὐκόλως ἐρώ-
σης) Σκυρ. || Ἄσμ.

Δὲν θέλω τὴν ἀγάπη σου τὴν παραπονεμένη,
ὅπου τὴν δῆς τὴν ὁμορφη, ὁ νοῦς σου κ' ἐπὶ πομένει
Μεγίστ. (β) Ἐπὶ τοῦ βλέμματος Ἰων. (Κρήν.): Τὸ μάτι
μου πομείνε σ' ἐκείνο τὸ ροῦχο (ἔνεκα μεγάλης ἀρεσκείας).
Συνών. στυλῶνομαι (ἰδ. στυλῶνω). 5) Παραμένω
εἰς τὴν αὐτὴν κατάστασιν οἶονεὶ ἀμετάβλητος πολλαχ.
καὶ Πόντ. (Ἀμισ. Ὁφ. Χαλδ.): Ὁ μέγας ἀδελφὸς ἀπό-
μεινε ὅς τὴν ἰδίαν τάξιν καὶ τὸν πέρασε ὁ μικρὸς. Ἀγουρα πομεί-
νανε τὰ σταφύλια ἀπὸ τὸν περονόσπορο. Ἀρρώστησε ἀπὸ τῦφο
καὶ ἀπόμεινε ὅσος ἦτανε, δὲν ἐνήλωσε διόλου. Ἀπόμεινε
ἄλειωτος (ἐπὶ νεκροῦ ἀλύτου κατὰ τὴν ἀνακομιδὴν) πολλαχ.
Κάτ' ζάρες εἶνι πομειμένους Εὐβ. (Στρόπον.) || Φρ. Ἀλυτον
ν' ἀπομέν' τὸ δέρον ἄτ'! (ἀρά) Χαλδ. Ἡ σημ. καὶ ἀρχ. Πβ.
'Αριστοτ. Φυτ. 1,8 «οὐ πεπαίνονται οἱ καρποὶ αὐτῶν,
ἀπομένουσι δ' ὡμοί». 6) Ἀποκάμνω, ἀπαυδῶ, κορυά-
ζομαι Δαρδαν. Πόντ. (Κερασ. Ὁφ. Τραπ.): Ἐπέμεινα,
ἄλλο κ' ἐπορῶ Κερασ. Ὁ γάδαρον σίτ' ἐπέμ' νεν ὅς σὸν ἀνέ-
φερον ἐπέμ' νεν Τραπ. Χαλδ. Ἐγὼ ἐπόμεινα, οὐτὶδὲ νὰ πορῶ
νὰ πάγω ὅπ' ὅς σὸ χωρίο Ὁφ. || Παροιμ. Οὐλο τὸ βόδ' ἐφά-
γαμε καὶ ὅς τὴν οὐρὰ πομήκαμε (ἐπὶ τῶν καταλειπόντων
ἔργων τι ἀτελὲς δι' ἔλλειψιν μικρᾶς ἐπιμονῆς) Δαρδαν.

7) Καθίσταμαι ἀνίκανος πρὸς ἐργασίαν, πρὸς δρασίαν, ἐπὶ
γεγηρακότων Πόντ. (Ἰμερ. Τραπ. Χαλδ.): Ὁ δεῖνα ἐπέμ' νεν.

8) Ἐνατόκειμαι εἰς τὴν θέλησιν, εἰς τὴν ἐξουσίαν τινός,
ἐξαρκῶμαι ἀπὸ τινος Πόντ. (Ἰμερ. Κερασ. Χαλδ.): Ὁ δὲν
ἂν ἐπόμεινε, ὅς ἔναν χουλάριν νερόν ἀπέσ' ἐφούρκιζες με (ἂν
ἐξηρτάτο ἀπὸ σοῦ, θὰ μὲ ἐπνιγες εἰς ἓνα κουτάλι νερό).
'Ὁ δὲν ἐπόμεινα (ἀπὸ σοῦ ἀναμένω προστασίαν) Κερασ.
Σ' ἀτὸν ἂν ἐπεμείν' νεν, κ' ἰθὺς ἐποίν' νεν ἀτο (ἂν ἔμενε ὅς τὴ
θέλησί του, δὲν θὰ τὸ ἔκαμνεν) Χαλδ. || Φρ. Σ' ἐσέν
κ' ἐπέμ' νεν (νὰ μὴ σὲ μέλη, δὲν εἶναι δική σου δουλειά)
Ἰμερ. Χαλδ. 3) Μένω ἐν τινὶ καταστάσει σύνηθ. καὶ
Καππ. Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.): Ἀρρώ-

στησε ἀπὸ τῦφο καὶ ἀπόμεινε κουφός. Τοῦ δ' ὠσε μὴ καὶ ἀπό-
μεινε ξερός ὅς τὸν τόπο. Ἐμοίρασε τὴν περιουσίαν του ὅς τὰ
παιδιά του καὶ ἀπόμεινε μὲ τὴ σύνταξιν του σύνηθ. Νὰ θελα
σ' ἀκούσω, ἤθελα πομείνει στραβὸ τὸ κωπέλλι Κρήτ. Ὅλοι
ἐπομείνασι οἱ Χίος Ἐδροπιάστηκα, σὰν ἀποσβολωμένος
ἐπόμεινα Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Τόσα χτήματα πομένουν ἔρ'μα
Κόρινθ. || Φρ. Ἀπόμεινε μὲ τὴ ντροπὴ (ἐπὶ ἀνθρώπου ἐπι-
ζητήσαντος σπουδαῖόν τι καὶ ἀποτυχόντος) Ἀπόμεινε γιῶτα
μοναχὴ (ἐπὶ τοῦ παντελῶς στερηθέντος χρηματικῶν πόρων)
σύνηθ. Ἀπομένω ὅς τὸ ποδάρι του (τὸν διαδέχομαι) πολλαχ.
'Απομένω ὅς σὰ θάρῶ μου (μένω μὲ τὴν ἐλπίδα μου ἀνεκπλή-
ρωτον, ἀποκαρδίζομαι, ἀπογοητεύομαι) Οἶν. Ἐκοιμήθεν
κ' ἐπέμ' νεν (ἰδιωτισμός, ἐκοιμήθη καὶ ἔμεινε ἐν τῇ κατα-
στάσει αὐτῇ, δηλ. ἀπεκοιμήθη) Τραπ. Χαλδ. Ἀπόμεινε σὰν
τὸ ξερό δένδρι (ἐπὶ ἀτυχήσαντος καὶ ὑφ' ἀπάντων ἐγκατα-
λειφθέντος) Αἴγιν. || Ἄσμ.

Κ' ἡ Παναγία ὡς τ' ἄκουσε πομένει λιγωμένη,
σταμνὶ νερό τοῦ χύσανε ὥστε νὰ συνηφέρῃ

Κρήτ.

Οὐλ' ἦσαν, οὐλοὶ πέρασαν καὶ οὐλ' ἦσαν, οὐλοὶ διάβαν,
'πόμ' νην ὁ γεῖς τυφλός, κουτσός καὶ ὁ γεῖς μονοχεράκης

Καππ. 4) Μένω που, πρὸς διανυκτέρευσιν πολλαχ. καὶ
Καππ. (Σινασσ.) Πόντ. (Ἰνέπ. Ὁφ. Τραπ. Χαλδ.): Ποῦ
θὰ πομείνετε ἀπόψε; πολλαχ. Θὰ πομείνω ἀπόψε ὅξω
Νάξ. (Βόθρ.) Ἐγὼ δὲν πομένω δῶ, πάω ὅς τὸ χωριὸ Κύνθ.
Ποῦ νὰ πάω τέθιοι ὥρα κ' εἶδα νὰ γενῶ; πρέπει ν' ἀπομείνω
ἐπαὲ χωρὶς ἄλλο Κρήτ. Ἄν εἶδετε μέτ' ναι με, εἶχα παθεῖναι
πολλὰ καὶ ἀπομεινεῖν ὅς σ' ἐσέτερα (ἂν μὲ ἐμεθύσατε, θὰ
ἐπάθαινα πολλὰ καὶ θὰ ἔμενα εἰς τὸ σπῆτι σας) Πόντ. (Ὁφ.)

5) Παραμένω πολλαχ. καὶ Πόντ. (Ἰνέπ. Τραπ. Χαλδ.):
Παροιμ.

Τὰ ἔχει πάνε κ' ἔρχονται κ' ἡ ἀρχοντιά ἀπομένει
(ὁ πλοῦτος καὶ ἀποκτᾶται καὶ ἀποβάλλεται, ἀλλ' ἡ εὐγέ-
νεια παραμένει) Θήρ.

Τί θές τὰ χίλια πέρερα | καὶ κακαδεῖ γυναῖκα;
τὰ χίλια πέρερα περνοῦν | κ' ἡ κακαδεῖ ἀπομένει

(ὅτι ὁ νυμφευόμενος πλουσίαν, ἀλλὰ δύσμορφον γυναῖκα,
τὸν μὲν πλοῦτον δύναται νὰ ἀπολέσῃ, τὴν γυναῖκα ὁμως
δὲν δύναται νὰ ἀποβάλῃ) Ζάκ. Ὁ κακὸς λόγος τοῦ νοικο-
κυροῦ πομένει (αἱ ὕβρεις δὲν βλάπτουν τὸν ὑβριζόμενον,
ἀλλὰ χαρακτηρίζουν τὸν ὑβρίζοντα) Ρόδ. Ὁ στολίστη ἡ γραιά
καὶ ἀπόμεινε (ἐπὶ τοῦ παρασκευασθέντος πρὸς τι, ἀλλ' ἔνεκα
ἀπροόπτου κωλύματος παραμείναντος) πολλαχ. || Ἄσμ.

Ἐλα νὰ πὰ νὰ μὴ σῶμε ὅς τοῖς δεκοχτῶ κολόννες,
ὅποιος τὸν ἄλλον ἀρτιστὴ ὅς τὸν ὄρκον ν' ἀπομένῃ
(νὰ πάθῃ ὅσα ὁ ὄρκος περιέχει) Κάμπ.

Τρεῖς γέροντες ἀπέμειναν ἀπὸν ὅς σὸ σταυροδρόμι
Χαλδ.

Ἐνεπαλθεν τὸ κλειδὸν ἀθες κ' ἐπέμ' νεν κλειδωμένον
(νεοπαλθεν = ἐλησμονήθη) Τραπ. 6) Περιμένω, ἀνα-
μένω Κύπρ.: Ἄσμ.

Φέριτε χαλ-λίτθα τῶν πηλὸν τὴν Μαρουλ-λοῦν νὰ χτίσω.
— Τῶν πόμεινέ μου, μάστορα, νὰ σοῦ ξανασυντύχω.

7) Συμφωνῶ Χίος: Ἐπομείναμε νὰ κάμωμε τὸ καὶ τό.
'Επομείναν τα ὁ δεῖνα μὲ τὴν δεῖνα (συνεφώνησαν γάμον,
ἐμνηστεύθησαν).

Πβ. ἀπομεινέσκω, ἀπομενίσκω.

ἀπόμερα ἐπίρρ. σύνηθ. ἀπόμειρα βόρ. ἰδιώμ. ἀποί-
μειρα Ἡπ. (Ζαγόρ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπόμερος.

1) Εἰς τόπον ἀπόκεντρον, μὴ συχναζόμενον σύνηθ.: Τὸν
τραυλίζε ἀπόμερα καὶ τοῦ κρυφομίλησε. Στέκει ἀπόμερα καὶ